Kutsal Kitap, Bilim ve Yaratılış

Henry M. Morris, Ph.D.

Türkçesi: M. Ali ŞİMŞEK

Redaksiyon: Alan WHITE, Göksel ERDOĞDU

İçindekiler

Kutsal Kitap,
Bilim ve Yaratılış

1. Evrim Mi Yaratılış Mı?

Dünyayı Tanrı mı yarattı? Yoksa evren, bütün görkemiyle, akıl almaz yapısıyla kör bir tesadüfün eseri midir?

Kutsal Kitap diyor ki, "Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri –sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görülmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur." (Romalılar 1:20).

Ne muhteşem bir ayet! Görünmeyen Tanrı'nın kanıtlarını, yarattığı her şeyde görebileceğimizi açıklıyor bize. Özellikle gününün ve niteliklerinin kanıtları öylesine açık ve bol ki, O'nu yaratan olarak kabullenmeyenlerin hiçbir *özürleri* olamaz!

'Özür' diye çevrilen sözcük Grekçe *apologia* şeklinde yazılır. *Apologia* hukuk ve yargılama terimidir; avukatın müvekkili için sunduğu savunma anlamına gelir. Buna göre Romalılar 1:20 ayeti Tanrı'yı, yaratan olarak reddeden evrimcilerin bu inançları için 'savunmasız' olduklarını ifade eder. Evrimciler istedikleri kadar 'evrim bilimsel olarak kanıtlandı' deseler de, Tanrı Sözü hiçbir kanıtları olmadığını ifade eder. Var olan her şey açıkça bir yaratanın varlığına ve doğaüstü bir yaratılışa işaret ediyor, evrime değil.

Bu konudaki bir başka güçlü ayet 1. Petrus 3:15'te geçiyor: "Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt (*apologia*) vermeye her zaman hazır olun. Yalnız bunu yumuşak huyla, saygıyla yapın."

Evrimciler inandıkları şeyler için yeterli savunmaya sahip değiller; ama biz sahibiz. Ayrıca Hristiyanlığın bize verdiği umut konusunda bizi sorgulayan herkese karşı gerekli savunmayı yapmamız buyruluyor. Tanrı görünmez olduğu için ve şu anda bir yaratış eyleminde bulunmadığı için, bir *Yaratan*'a inanmak için imana başvurmamız gerekir. İmanımız akla uygundur, sağlam kanıtlara dayanıyor; evrimciler gibi her şeye inanmayız. Bizdeki umudun nedenlerini açıklayabiliriz.

Bunu yapabilmek için, umudumuzun kanıtlarını anlamaya ihtiyacımız var. Ancak bu sayede insanların sorularını ve iddialarını yanıtlayabiliriz. Unutmayın: bu bilgiye sahip olmamız **buyruluyor**. İmanı sadece bilim adamları, düşünürler ya da tanrıbilimciler değil, herkes savunabilmelidir. Bizler imanımızı akla uygun biçimde savunabiliriz; ama evrimciler bu tür bir savunmadan yoksundurlar.

Ne var ki, yanıtlarımızı sevgi ve alçakgönüllülükle vermeliyiz, gururlu ve aşağılayıcı olamamalıyız. Kutsal Yazılar, "alçakgönüllülükle ve saygıyla" karşılık vermemizi buyuruyor. Bir Hıristiyan, inancı konusunda **bilgisiz** kalmamalı ama **aşağılayıcı** da olamamalı! "Sözünüz tuzla terbiye edilmiş gibi her zaman lütufla dolu olsun. Böylece herkese nasıl karşılık vermek gerektiğini bileceksiniz" (Koloseliler 4:6). O halde evrenin anlamı ve kökenine ilişkin sorulara akla uygun ve gerçekçi yanıtlar vermeye çalışacağız. Göreceğiz ki, diğer bütün soruların temelinde bu sorular yatmaktadır.

2. Evrenin Kökeni

Soruların en temel olanı, "Dünya nasıl ve ne zaman yaratıldı?" sorusudur. Kutsal Kitap daha ilk ayetinde bu soruya yanıt veriyor: "Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı" (Yaratılış 1:1). Kuşkucular bu yanıtı kabullenemiyorlar; evrenin var oluşunu Tanrı'dan bağımsız biçimde açıklamaya çalışıyorlar.

Peki, önerdikleri açıklama nedir? 'Büyük Patlama' teorisini duymuş olabilirsiniz. Bu teoriye göre evren milyarlarca yıl önce kozmik bir patlama sonucunda başlamış. Her ne

kadar bu görüş evrimciler tarafından 50 yıldan fazla bir süredir benimsenmiş olsa da bugün artık pek rağbet görmüyor. Örneğin yakın geçmişte yayınlanan bir makalede dünyanın en önde gelen yıldızbilimcilerinden beşi, 'Büyük Patlama' teorisinin yanlışlığına dikkat çekerek şu sonuca varıyorlar:

> "Yukarıda dile getirdiğimiz görüşler ışığında şunu diyebiliriz ki, bugün elimizde bulunan kanıtlar 'Büyük Patlama'yı destekler nitelikte değildir."[1]

Benzer bir itiraz Dartmouth'tan, bir gökbilimciden geliyor:

> "Bütün bu sorunların ışığında fizikçilerin ciddiye aldığı tek kozmik modelin 'Büyük Patlama' varsayımı olması hayret vericidir."[2]

Bununla birlikte evrimcilerin sorunu, çürütülen 'Büyük Patlama' teorisinin yerini alacak yeni bir teorinin geliştirilememesidir.

Kozmik tarihin öteki yönleriyle ilgili durum da aynıdır. Yıldızların, öteki galaksilerin ve gezegenlerin evrimini açıklamak için çelişkili teoriler ileri sürüldü. Bunların hiçbiri kanıtlanmamıştır; kanıtlanabilmesi de mümkün değildir. Hiç kimse göklerde evrimsel bir değişimi **gözlemiş** değildir. Yıldızlar insanoğlu tarafından gözlenmeye başlandığından beri hep aynı şeyler olageldi. Tek değişim yaşlanmadır (yani novalar ve yıldız kaymaları). Bu oluşumlar kozmik evrim için gerekenin tam tersidir.

Bir teori var ki, bütün gerçeklere uyuyor. Bu teori, Kutsal Kitap'ın Mezmurlar 33:6,9 ayetlerinde geçmektedir: "Gökler RAB'bin sözüyle, Gök cisimleri ağzından çıkan solukla yaratıldı... Çünkü O söyleyince, her şey var oldu; O buyurunca, her şey belirdi." Astronominin ortaya koyduğu gerçeklerden hiçbiri, evrenin Tanrı'nın kudretli sözü aracılığıyla, bugün var olduğu haliyle yaratıldığını yalanlamaz.

3. Yaşamın Başlangıcı

Yıldızlar oldukça basit bir yapıya sahiptir. Büyük oranda kimyasal elementlerin en basiti olan hidrojen ve helyum gibi yanıcı gazlardan oluşurlar. Metal elementlerin oranı oldukça düşüktür. Evrimciler, bu basit yapıların bile nasıl var olduğunu açıklayamamaktadır. O halde daha karmaşık yapıları açıklama şansı olabilir mi?

Daha karmaşık elementleri incelemekle başlayabiliriz. Birçok evrimci bu metal elementlerin, henüz **hiç** metal içermeyen hidrojen-helyum karışımından oluşup patlayan yıldızların merkezinde oluştuğuna inanır. Bu açıklamanın en zayıf yönü şu ki, bugün bu şekilde hiç metal içermeyen yıldızların hiçbiri ortada yoktur. O halde bu yıldızların bir zamanlar var olduğunu düşünmek için de bir neden yoktur.[3]

Daha ağır olan bu elementlerin bir an için bu şekilde oluştuğunu varsayalım. Buna rağmen evrimciler, canlılığın nasıl başladığını hala açıklayacak durumda değildir. Canlı hücrelerin yapıtaşları amino asitlerdir. Birçok evrimci amino asitlerin dünyanın ilk atmosferinde oluştuğunu düşünüyor. Bu pek olası görünmüyor. Bunun olmuş olabileceğini düşünsek bile, bu asitlerin birleşip canlı hücreyi oluşturma olasılığı pratikte sıfırdır.

Bugün evrimcilerin çoğu, yaşamın bu yoldan başladığını zaten kabul etmiyor. Örneğin bu alanda dünyanın ileri gelen uzmanlarından bir evrimci şöyle yazmıştır:

> "Yaşamın başlangıcına ilişkin olarak kimyasal ve moleküler alanda 30 yılı aşkındır yapılan deneyler, dünyada yaşam sorununa bir yanıt getirmemiş, aksine sorunun büyüklüğünün daha iyi kavranmasını yol açmıştır. Bugün bu alandaki

> temel teori ve deneylere ilişkin tartışmalar ya gelip bir çıkmaza dayanıyor ya da bilgi yetersizliği itirafıyla noktalanıyor."[4]

Yıllar önce yaptığı deneylerle amino asitlerin dünyanın ilk atmosferinde ortaya çıktığı düşüncesini destekleyen Stanley Miller bile yaşamın başlangıcına ilişkin bu teorilerden vazgeçmiş görünüyor. John Horgan, *Scientific American* dergisinde Miller'e ilişkin şunları yazmıştır:

> "Kırk yıldır yaşamın büyük sırrını çözmeye çalışan Miller, bu alandaki başıboş varsayımların dizginlenmesi için çarpıcı bulgulara ihtiyaç duyulduğunu kabul etmektedir."[5]

Yaşamın başlangıcı sorunu o kadar can sıkıcı ki, kimi evrimciler hayali açıklamalara başvurmaktan çekinmiyorlar. James Watson'la birlikte DNA molekülü alanındaki buluşlarıyla Nobel Ödülü'nü alan Francis Crick, canlılığın başka gezegenlerdeki uygarlıklar tarafından dünyamıza aktarıldığını ileri sürer. Horgan'a göre, Crick bu teorisini şu başlangıç sözleriyle yayınlamıştır:

> "... bir çeşit şaka!" Ama Crick'e göre, bunun ciddi bir niyeti de vardı: Amaç, dünyasal yaratılış düşüncesinin ne kadar yetersiz olduğunu vurgulamaktı. Crick'in bir keresinde yazdığı gibi, "Yaşam, neredeyse bir mucizedir; çünkü yaşamın başlaması için o kadar çok koşulun gerçekleşmesi gerekiyor ki..."[6]

Dr. Crick, ateist olduğu için mucizelere inanmaz; bu nedenle yaşamın başlangıcını, "**neredeyse** mucize" şeklinde açıklamak zorundadır. Bununla birlikte yaşamın kaynağına ilişkin öne sürülen ve bilimsel bir fanteziden öte olan doğal yoldan oluşumun da imkansız olduğunu kabul etmektedir.

Evrim kavramının yaşamın kaynağına ilişkin bilimsel bir açıklama sağlayamamasının önemli bir nedeni var. Tüm bilimsel ilkelerin temelinde neden-sonuç yasası vardır. Bu yasaya göre her sonucun uygun bir nedeni olmalıdır. Bu nedenle, insanın bugüne dek yaptığı buluşların hepsinden sonsuz kez daha karmaşık olan yaşam ancak yaşamdan kaynaklanabilir. Canlı yaratıklar için yapılabilecek tek açıklama, bunların yaşayan Tanrı tarafından yaratılmış olduklarıdır.

Kutsal Kitap'ın da söylediği budur. Tanrı kaynaşan canlıları türlerine göre yarattı (Yaratılış 1:21). İnsanların bu bilimsel açıklamayı reddetmelerinin tek nedeni, Tanrı'dan uzaklaşmak istemeleridir; ya da zaman ve uzay boyutunda ellerinden geldiğince O'nu en geri plana itme düşüncesidir. Her şeye rağmen yaşamın kökeni için yapılabilecek gerçek açıklama sadece Tanrı'nın kendisidir.

4. Türlerin Kökeni

Peki, evrim kuramı bugün çevremizde gördüğümüz sayısız türün nasıl ortaya çıktığını açıklamaya çalışırken daha mı başarılıdır? Birçok insan Charles Darwin'in 1859'da *Doğal Seçilim Yoluyla Türlerin Kökeni* adlı yapıtını yayınladığında bu soruların tümünü yanıtladığını düşünüyor. Darwin ve izleyicilerine göre doğa, dünyada görülen tüm canlı türlerinden kimilerini türlerini sürdürmek üzere, kimilerini de yok olmak üzere seçer. 'Doğal seçim' diye adlandırılan bu süreç bugün çevremizde gördüğümüz her tür bitkinin, hayvanın ve insanın kökenini açıklamaya yeter.

Ancak çok şaşırtıcı olan gerçek şu ki, Darwin ne doğal seçilime göre ne de başka bir sürece göre yeni bir türün ortaya çıkışını **kanıtlayabilmiş** değildir. Yapıtı da sırf

tahminlerden ibaret olup kanıtlanmamış bir sürü iddiayla doluydu. Darwin'in kendi yapıtını yayınladığı tarihten beri binlerce evrimci yeni bir tür üretmenin çabası içine girdiler. Bunu başarabilmiş tek bir kişi bile yok. İngiltere'nin önde gelen evrimcilerinden birinin itiraf ettiği gibi:

> "Hiç kimse doğal seçilim yoluyla yeni bir tür üretebilmiş, hatta böyle bir olanağa yaklaşabilmiş değildir."[7]

Bir başka evrimciyse şunu soruyor:

> "Evrimsel değişiklikler nasıl başlıyor? Popülasyonların yararlı mutasyonlara uğramak için (nasıl oluyormuş bu?) on binlerce yıl beklediğine, sonra seçimin popülasyonu yeni ve yararlı bir değişime doğru ittirmek üzere, bu popülasyon gerekli sayıya ulaşıncaya kadar bu yararlı mutasyonları endişeyle koruduğuna hala inanan var mı?"[8]

Başka bir deyişle, evrim sürecini hiç kimse gözleyemediği gibi, nasıl olabileceğini de bilen yok!

Bugünkü canlılar dünyası için doğru olan şey, geçmiş için de doğrudur. Evrimciler, evrim sürecinin nasıl bir yol izlediğine ilişkin iki farklı açıklama öneriyorlar. İlki 'filumsal tedricilik'tir (*phyletic gradualism*). Bu görüşe göre türler, daha ilkel ve basit türlerin derece derece evrimi sonucunda ortaya çıkmıştır. İkincisiyse 'sıçramalı denge'dir (*punctuated equilibrium*). Bu kurama göre evrimsel gelişmeler tedrici olarak değil, birdenbire meydana gelir.

İleri gelen iki evrimcinin bu iki kurama ilişkin değerlendirmeleri şöyledir:

> "Vardığımız sonuç şu: Tür seviyesindeki evrimsel değişimle ilgili bu iki karşıt kuramın hiçbiri, ne filumsal tedricilik, ne de sıçramalı denge, yeni beden biçimlerinin kökenini açıklamaya yetiyor."[9]

Bu yazarların bize söylediği şu: Yeni türler oluşturulabilse bile, daha gelişmiş 'beden biçimlerine, yani yeni familyalara ya da daha gelişmiş yaşam biçimlerine yol açan evrimsel ara biçimleri bulunmamaktadır.

Fosil bulgularının ortaya koyduğu gerçek de budur. Oxford Üniversitesi Müze Müdürü Thomas J. Kemp'in işaret ettiği gibi,

> "Artık biliyoruz ki, fosil türlerinin çoğu kayıtlarda birdenbire ortaya çıkmakta, hiçbir değişikliğe uğramadan milyonlarca yıl yaşayıp yine birdenbire yok olmaktadır."[10]

Gerek bugünkü canlılar dünyasında gerekse geçmişi bugüne taşıyan fosil bulgularında ileri sürüldüğü biçimiyle gerçek evrimin bilinen tek bir örneği ya da evrimi başlatacak bir süreç olmadığına göre herkes evrim denen bir olayın olmadığını kabul etmelidir.

Peki, onca değişik bitki ve hayvan türü nereden geldi? Yanıt basittir: Hepsini Tanrı yarattı! Kutsal Kitap'a göre Tanrı çok sayıda bitki ve hayvan 'türü' ya da 'cinsi' yarattı. Yaratılış 1:11-25 arasındaki ayetlerin asıl İbranicesi'nde 'türlerine göre' gibi ifadesi on kez geçer. Elçi Pavlus'un 1. Korintliler 15:38,39 ayetlerinde söylediği gibi, "Tanrı tohuma dilediği bedeni -her birine kendine özgü bedeni- verir. Her canlının eti aynı değildir. İnsan eti başka, hayvan eti başka, kuş eti, balık eti başka başkadır."

Şundan emin olabiliriz ki, Tanrı türleri yaratırken ve yarattığı biçimde kalmalarını tasarlarken ne yaptığını biliyordu. Her birinin tanrısal düzendeki amacını tam bilmeyebiliriz, ama Tanrı biliyor ve her birine özel bir ilgi duyuyor! "İki serçe bir meteliğe satılmıyor mu? Ama Babanızın izni olmadan bunlardan bir teki bile yere düşmez" (Matta 10:29).

5. İnsanın Kökeni

Evrimcilerin son hedefi, her olguyu Tanrı'dan bağımsız şekilde açıklayıp Tanrı'yı yüce tahtından indirmektir. Tabii ki, bu da insanın kökenini açıklayan evrimsel bir senaryo gerektirir. Sonunda evrimciler, Darwin'den önce bile, insanı Kutsal Kitap'ta söylendiği gibi Tanrı'nın benzerliğinde değil de maymuna benzer bir yaratık olarak tanımlamaya çalıştılar.

Ne var ki, insanın evrim sonucu maymundan ya da başka bir yaratıktan türediğine dair geçerli bir kanıt yoktur. Tarih boyunca insan her zaman insan, maymun da her zaman maymun olagelmiştir.

Peki, evrimcilerin bize tasvir ettiği o insan-maymun yaratıklarına ne diyeceğiz? Yakından incelendiğinde bunların ya soyu tükenmiş insan toplulukları ya da türü tükenmiş maymunlar olduğu görülür. Kimi durumlarda da uydurma resimlerdir.

1912'de İngiltere'nin Doğu Sussex bölgesinde bazı insan kemikleri bulundu. Piltdown Adamı olarak adlandırılan bu kalıntılar bir sürü tartışmaya neden oldu. Buluntuların evrim zincirinde eksik kalan halkaları tamamlayacağı sanıldı önce. Sonunda anlaşıldı ki, Piltdown Adamı'nın yaratıcıları bilerek bir fosilin kafatasının üst kısmıyla çağdaş bir maymunun çene kemiğini birleştirip bunu maymun-insan şeklinde tanıtmışlar.[11]

Fosilin yeniden yapılandırılmasında hile yapılmamış olsa bile gayretkeş evrimciler bulunan fosil parçalarını kullanıp insanın evrimine kanıtlar biçiminde sunmada birbirleriyle yarışıyorlar. Evrimci bir bilim insanı bu gayretkeşlerle şöyle alay ediyor:

> "Tarih öncesi insanlar hiçbir evrim kuramının belirleyemeyeceği bir değişimden geçiyorlar. Kuzey Afrika'da rastlanan ve maymunlarla insanların bilinen eski atası sayılan hominoid, yakın geçmişte yunus balığına dönüştürülürken, doğu Afrika'da iki ayaklı bir hominid, ya da ilkel bir insan, dans eden bir ayıya dönüştürüldü. Bu değişiklikler ilk insana ilişkin görüşleri etkilememekle beraber antropologların insanın ilk atalarını ortaya çıkarma gayretleri konusunda hararetli tartışmalara yol açtı. Örneğin, bazı kemikleri ısrarla insan köprücük kemiği olarak yorumlamayla ilgili oldukça eski ve yaygın bir gelenek var. Bunların arasında timsahın uyluk kemiği ya da üç toynaklı atın toynağı anılabilir."[12]

Evrimciler insan ile yaşamın ilk biçimleri arasında bir ilişki kurabilmek için ellerinden geleni yaptılar; ama başaramadılar. Nedeni gayet açıktır: Böyle bir ilişki yoktur.

O halde insan nereden geldi? İnsanın kökenine ilişkin gerçek açıklama, Kutsal Kitap'ın Yaratılış kısmı 1:26-28 ayetlerinde veriliyor: "Tanrı, 'İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım' dedi, 'Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.' Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı. Onları kutsayarak, 'Verimli olun, çoğalın' dedi, 'Yeryüzünü doldurun ve denetiminize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun.'"

İnsan ruhsal ve ahlaki yönden yaratıcısına benzer yaratılmıştı: soyut konularda akıl yürütebiliyor, çevresiyle anlamlı biçimde iletişim kurabiliyor, öğrendiklerini kendinden sonraki kuşaklara iletebiliyor, yanlışı ve doğruyu ayırt edebiliyor, Tanrı'ya tapınıyordu. Hiçbir maymun ya da hayvan bunları yapamaz. İnsan, Tanrı suretinde yaratılmıştı. Maymuna benzer olarak yaratılmamıştı!

6. Evrimin Öldürücü Meyveleri

Evrim bir aldatmacadır. Gördüğümüz gibi, fiziksel dünyanın nasıl yoktan var olduğunu, canlılığın nasıl başladığını, canlılar dünyasındaki inanılmaz çeşitliliği ve son olarak da insanın nereden geldiğini açıklayamamaktadır. Bunu, Kutsal Kitap'ta açıklandığı gibi, ancak özel bir yaratış eylemi yapabilir.

Evrim düşüncesi aynı zamanda zararlıdır. Rab İsa dedi ki, "Her iyi ağaç iyi meyve verir, her kötü ağaç kötü meyve verir... Böylece insanları da meyvelerinden tanıyacaksınız." Evrim ağacı, yani evrim düşüncesi de kötülükten başka bir şey üretmemiştir.[13]

Evrim teorisi, ateizme, panteizme, hümanizme, komünizme, faşizme, ve yaratılışından ayrı olan kişisel bir Tanrı'yı inkar eden tüm diğer felsefe akımlarına ve dinlere geçerli gibi görünen sahte bir bilimsel temel oluşturdu. Kuşkusuz her evrimci ateist ya da komünist değildir; ama her ateist, panteist ya da hümanist kaçınılmaz olarak evrimcidir. Bu sistemlerin hepsi, nihai gerçeğin ve her şeyin varoluş nedeninin Tanrı değil de uzay-zaman evreni olduğu varsayımına dayanıyor. Dahası, evrim teorisi ateist düşünce yapısının ve geleneksel panteist sistemlerin temeli olmakla kalmıyor, tüm dünyayı etkisi altına almış olan ve "Yeni Çağ" denen geniş bir tarikatlar yelpazesine de dayanak teşkil ediyor.

Buna ek olarak evrim 20. yüzyılda önü alınamayan birçok kötü ve zararlı uygulamanın da sözde gerekçesidir. Irkçılık bunun en açık örneğidir. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı yapıtının alt başlığı, 'Yaşam Mücadelesinde Ayrıcalıklı Irklar' şeklindedir. Darwin, *İnsan Soyu* adlı bir sonraki kitabında, doğal seçim sürecinin yabani ırkları uygar ırklar lehine yok edeceğini ileri sürüyor.[14] Yalnız Darwin değil, onu izleyen yüzyılda yaşayan Thomas Huxley, Herbert Spencer ve neredeyse tüm evrimci bilim insanlarıyla sosyologlar ırkçıydı. Bu durum 2'nci Dünya Savaşı'na kadar etkili oldu. Irkçılık, Hitler'in soykırım politikasından sonra aydınlar arasında kötü görülmeye başlandı. Hitler'in kendisi de alabildiğine büyücülükle ve emperyalist sosyal Darvincilikle ilgilenen gayretli evrimci bir panteistti.[15]

Diğer bir örnek de psikolojik danışmanlık ve psikiyatrik tedavidir. Bunların ikisi de Freud'un psikanaliz ve tekniklerinden kaynaklanmaktadır. Freud'un kendisi de düşüncelerini Darwin, Lamarck ve Ernst Haeckel'in evrimci teorilerine dayamıştır. Bu teoriler çoktandır evrimci biyologlar tarafından bile reddedilmiştir. Çağdaş psikolojinin önderleri (J.B. Watson, B.F. Skinner, Carl Rogers ve diğerleri) Freud'un psikanaliz düşüncelerini büyük ölçüde reddetmekle birlikte evrimci teorilerini ve ateist düşüncelerini geliştirdiler. Bütün bunlar dini, ahlakı, geleneksel aile yapısını ve kök salmış her türlü değeri korkunç biçimde etkilemiştir.

Homoseksüelliği çağdaş toplumlara benimsetip haklı göstermeye çalışan sahte bilimsel savlar da evrimci bir mantığa dayanmaktadır. Bunun taraftarlarından biri şöyle yazıyor:

> "Tümüyle eşcinselliğin kökenini ya da tümüyle karşı cinse ilginin kökenini açıklamaya çalışan herhangi bir teori, öncelikle çifte cinselliğin kökenini açıklamak zorundadır. Çifte cinselliğin kökeni evrimsel biyolojide ve cinsel farklılaşmanın embriyolojisindedir."[16]

Başka bir deyişle yazar diyor ki, çifte cinselliğe sahip türler (erkek ve dişi özelliklere sahip bazı ağaç, çiçek ve ilkel hayvan organizmaları) evrimsel sıralamada açık cinsel farklılıklara sahip olan türlerden önce geldikleri için, heteroseksüellik insanlar için temel ölçü alınamaz.

Çocuk aldırma da evrim düşüncesine göre akla uygun bir haktır. Hristiyanlığın kürtaja karşı gösterdiği direnci kınayan bir makalede, Kaliforniya'daki Biyosistemler Araştırma Enstitüsü Başkanı şöyle diyordu:

"Büyüme sürecinde, döllenmiş yumurta 38 hafta boyunca aslında evrim sürecinde hızlı bir geçiş yapıyor. Temel tek hücreden dölüt gelişip önce protozoan (tek hücreli hayvan), sonra sırasıyla balık, sürüngen, kuş, primat ve sounda insan oluyor."[17]

Bu konudaki düşünceler böyle devam ediyor; evrimcilere göre fetüs (cenin) insan aşamasına ulaşmamışsa ve anne cenini aldırma yönünde istek belirtirse, cenini almakta hiçbir sakınca yoktur.

Bu kısa kitapçıkta evrim teorisinin insan düşüncesinin diğer alanlarında ve davranışlarında yol açtığı zararlı etkileri daha ayrıntılı incelemeye pek yerimiz yok. Ama evrim felsefesinin her iki dünya savaşının ve genel olarak emperyalizmin temel nedenlerinden biri olduğunu söylemeden geçemeyiz. Evrim felsefesi, Sosyal Darwincilik perdesi altında, tekelci yapısıyla, insan ve doğal kaynakları sömüren ve sınır tanımayan kapitalizmin de sorumlusudur.

Kutsal Kitap araştırmalarında 'gelişmiş eleştiri' denen süreçteki temel güdü, teoloji alanındaki liberalizmin kaynağı ve genel olarak dinsel sapkınlıklar diye bileceğimiz akımların sorumlusu da evrimsel düşünce yapısıdır. Yasal ve siyasal bilim alanında bir zamanlar etkili olan Kutsal Kitapsal ve anayasal mutlaklardan uzaklaşmanın nedeni de evrim düşüncesidir. Bunun sonucu olarak mahkemeler artık temel kararları alırken önceki kararlarına ve toplumsal politikaya bakmaktadır. Hukuk fakülteleri, geleceğin savcılarına ve politikacılarına, yasaların da doğadaki her şey gibi evrimleştiğini öğretmektedir.

Son olarak şunu diyebiliriz ki, geleneksel ahlak yapısındaki çöküntünün nedenlerini araştırdığımızda karşımıza yine evrim düşüncesi çıkıyor. Yaratıcıya olan inancın yerine kendi hayvansı psikolojisini yerleştirme girişimi sonucunda, insana günün birinde yaratıcısının karşısında durup yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalacağını unutturmuşa benziyor. Bunun sonucu olarak uyuşturucu kullanımı yaygınlaşırken, insanlar şimdi evrimin geçersiz kıldığı Tanrı'ya eskiden atfedilen dinsel uygulamaları teşvik etmeye çalışıyorlar. Rasgele cinsel ilişkiler, yol açtıkları onca hastalığa ve neden oldukları ıstıraba rağmen, tekeşliliğin yerini almış görünüyor. Neden olmasın? Eğer insan sadece evrimleşmiş bir hayvansa, bırakalım hayvan gibi davransın. Evrim ağacı nasıl bir meyve vermiştir? Akla gelebilecek her tür çürük meyveyi vermiştir. Evrimin aldatmaca olduğunun bir kanıtı da budur.

7. Yaratılışın İyi Meyveleri

Evrimin zehirli meyvelerine karşılık Kutsal Kitap'a dayanan yaratılış düşüncesi iyi ve yaşam veren meyveler üretmektedir. Yaratılış öyküsünü bize sunan Yaratılış kitabı, gerçek bilime, gerçek tarihe, gerçek eğitime ve gerçek yönetime temel teşkil etmektedir.

İnsan yönetimlerini düşünün. Tanrı'nın öngördüğü evlilik kurumuyla Kutsal Kitap'taki Adem-Havva öyküsü (Yaratılış 2:18-25), insanlığın tüm kurumlarının en önemlisi olan ailenin temelidir. Anne-babaların çocukların eğitimindeki sorumluluğu, özellikle onları Tanrı Sözü'ndeki gerçeklere ve buyruklara göre yetiştirme sorumluluğu, ilk kez İbrahim Peygamber'in öyküsünde açıklanıyor (Yaratılış 18:17-19). Uygar yönetimlerin temel koşulu - örgütlenmiş toplumun cinayete karşılık ölüm cezası uygulaması - Tufan'dan sonraki yeni başlangıçta Tanrı tarafından oluşturulmuştur (Yaratılış 9:1-6).

Gerçek bilim, Tanrı Sözü'ndeki gerçek ve özellikle yaratılış gerçeği etrafında geliştirilmelidir. İnsan, Tanrı'nın düşüncelerini kendine rehber edinmelidir; bilimin büyük önderleri, örneğin Kepler, Newton ve Maxwell gibileri buna tanıklık etmektedir. Gerçek tarih, Yaratılış kitabıyla başlayan Kutsal Kitap'ın tarihsel kitaplarındaki gerçekler üzerine kurulmalıdır.

Kutsal Kitap'ta açıklanan yaratılış gerçeği, insanlığa büyük fayda sağlamıştır. Sözü edilebilecek birçok örnekten sadece iki tanesini hatırlayalım.

Yaratılış 1:1-2:3 ayetleri arasında açıklanan yaratılış öyküsünde Tanrı'nın dünyayı altı günde yarattığını, yedinci günde dinlendiğini okuyoruz. Bunun önemi On Emir'in dördüncüsünde açıklanıyor: "Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın ... çünkü ben RAB, yeri göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde yarattım, yedinci gün dinlendim. Bu yüzden Şabat gününü kutsadım ve kutsal bir gün olarak belirledim" (Mısır'dan Çıkış 20:9,11). İnsanın doğası öyle yaratılmıştır ki, sağlıklı ve verimli olabilmesi için bu kurala uyması gerekir.

Bununla birlikte tüm dünyada uygulanan altı gün çalışıp bir gün dinlenme kuralının astronomik bir değeri yoktur. İnsanoğlunun gün diye adlandırdığı 24 saatlik zaman dilimi dünyanın kendi ekseni etrafındaki dönüşüyle ilgili bir değerdir. (Zaman olarak) Ay da ayın dünya çevresindeki dönüşüyle ilgilidir. Dünya güneşin çevresini bir yılda dolanmaktadır. Ama haftanın astronomiyle böyle bir ilgisi yok. Peki, hafta kavramının kökeni nedir? Yaratılış haftasının ta kendisidir!

Yaratılış haftasını kabul etmeyenlerin bile günlük yaşamlarında bunu uyguladıklarını görüyoruz. Bertel Falk'ın ağzından çıkan şu sözler, Tanrı'ya inanmayan birçok bilim insanının da haftanın çalışma ve tatil günleri biçiminde bölünmesinin önemini kabul ettiklerini gösteriyor:

> "Yedi günden oluşan hafta, eski çağlardan günümüze kadar devam eden bir kurumdur. Ve önemli bir kurumdur da... Bedensel ihtiyacı yerine getiren bu ruhsal anlayışın kaynağı olan eski çağ bilgesine teşekkür borçluyuz."[18]

Haftayı değiştirme girişimleri bugüne dek hep başarısız kaldı. Hem 1789 Fransız Devrimi'nin önderleri hem de 1917 Rus ihtilalcileri, yedi günlük haftanın dinsel etkilerinden kurtulmak umuduyla çalışma haftasını uzatmak istediler. Ne var ki, insan doğasıyla psikolojisinin bu değişime ayak uyduramaması nedeniyle birkaç yıllık uygulamadan sonra her iki ülke de denemeden vazgeçti. Böylece istemeyerek hem On Emir'in dördüncüsünün hem de Kutsal Kitap'taki yaratılış öyküsünün doğruluğunu onaylamış oldular.

Kutsal Kitap'ın yaratılış öyküsünün ikinci yararlı sonucu, Tanrı'nın insana doğaya egemen olması için verdiği buyruktan kaynaklanıyor (Yaratılış 1:26-28). İnsan toprağın ya da hayvanın evrim geçirmesi sonucu oluşmadı. Tersine, onlara egemen kılındı. Tufan'dan sonra da ona hayvan eti yeme yetkisi verildi (Yaratılış 9:3-4). (Tanrı bu yetkiyi insana belki de hayvandan farklı olduğunu, hayvanla bir ilintisi olmadığını anlatmak için verdi. Eğer hayvan olsaydı, et yemek yamyamlık olurdu). İnsana dünyayı yönetmek ve egemen olmak için buyruk verildiğinden, dünyanın tüm düzenini inceleme, kendi yararı ve Tanrı'nın yüceliği için düzenleme yetkisine sahiptir. Bu amaca ulaşmak için dünyanın kaynaklarını - metalleri, şifalı otları, keresteciliği, meyveciliği, su yollarını, enerji kaynaklarını, konut yapımını ve yapım malzemelerini - geliştirmeye hakkı vardır; beslenmek, giyinmek, ulaşımı sağlamak ve hatta tıbbi araştırmalar yapmak için hayvanlardan yararlanmaya da hakkı vardır.

Elbette ki, bu, insanın dünyayı aklına estiği gibi tahrip edebileceği anlamına gelmez. Dünya Tanrı'ya aittir, sayısız canlıların hepsi, O'nun yaratıklarıdır; Eyüp kitabında (Eyüp 38:39 - 39:30) belirttiği gibi, her biriyle yakından ilgilenir. Mezmurlar’ın o harika 104'üncü bölümü de aynı konuya ayrılmıştır. Her ne kadar insanın tüm yaratılışa egemen olma hakkı varsa da, aynı zamanda doğayı koruma görevi de onundur, çünkü her şeyin sahibi Yaratan'dır.

Evrimcilerinse ne yaratılışa egemen olmasının ne de onu korumasının bir doğrulaması vardır. Bu nedenle tarihsel olarak iki aşırı uçtan birine kaymış bulunuyor. Bir yandan evrimci

düşünce, endüstrinin dünya kaynaklarını bu kadar hoyratça kullanmasının öncülüğünü yapmıştır; öte yandan birçok evrimci insan hayvan akrabalığı felsefesi içine öylesine gömülmüşlerdir ki, hayvanların herhangi bir şekilde kullanılmasını kötü bir sömürü hareketi olarak kınamaktadır. Hayvanlar üzerinde yapılan tıbbi araştırmalara, et yemeye ve kürk giymeye karşı gelişen çağdaş muhalefetin de kökünde bunlar var. Bu iki aşırı ucun arasındaki dengeyi, kaynağını Kutsal Kitap'tan alan insan-dünya görüşü sağlayabilir.

8. Yaratılış ve Müjde

Yaratılışın tüm iyi meyvelerinin en önemlisi Hristiyanlık'tır. Birçok Mesih imanlısı Hristiyanlığın temel doktrinlerinin tümünün yaratılış gerçeğine dayandığının farkında değil gibi davranıyor. İsa'yı anlatan Müjde (İncil'de bulunan iyi haber) yaratılışla başlar. Vahiy 14:6-7'de Elçi Yuhanna'nın şu tanıklığını okuyoruz:

> "Bundan sonra göğün ortasında uçan başka bir melek gördüm. Yeryüzünde yaşayanlara -her ulusa, her oymağa, her dile, her halka- iletmek üzere sonsuza dek kalıcı olan Müjde'yi getiriyordu. Yüksek sesle şöyle diyordu: 'Tanrı'dan korkun! O'nu yüceltin! Çünkü O'nun yargılama saati geldi. Göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana tapının!'"

Lütfen dikkat edin: Bu, **sonsuza dek kalıcı** olan Müjde'dir. Reddedilmesi, meleğin aracılığıyla gelecek olan yargıyla ilgilidir, ama mesajının odağında Yaratıcı vardır.

Müjde yaratılışla ilgilidir, çünkü İsa'nın kendisi Yaratan'dır. Yalnız ve yalnız bütün insanları yaratan, günahı bağışlatmak uğruna ölebilir, ölümü yenebilir ve adına iman edenlerin hepsinin Kurtarıcısı olabilirdi. İsa'nın kimliğini ve yaptıklarını anlatan en büyük ayetlerden birkaçı Koloseliler 1:16-20' de geçer. Şu önemli açıklamayla başlıyor: "Nitekim yerde ve gökte, görünen ve görünmeyen her şey -tahtlar, egemenlikler, yönetimler, hükümranlıklar- O'nda yaratıldı. Her şey O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldı. Her şeyden önce var olan O'dur ve her şey varlığını O'nda sürdürmektedir" (16'ncı ve 17'nci ayetleri). Her şeyin yaratıcısı olduğu için, "çarmıhta akıtılan kanı aracılığıyla esenliği sağlamış olarak yerdeki ve gökteki her şeyi O'nun aracılığıyla kendisiyle barıştırmaya razı oldu" (20'nci ayet). O'nun kurtarıcımız olmasına neden ihtiyacımız var? Yaratıcımız olarak O'na karşı günah işledik de ondan. O'nu tanımak ve O'na inanmak için bunu iyi anlamalıyız.

Kutsal Kitap'taki yaratılış doktrininin kurtaran ve yaşayan iman için ne denli önemli olduğunu anlatan başka bir bölüm de İbraniler mektubunda geçiyor. Bu mektuptaki 11'nci bölüm, iman üzerine yazılmış önemli bir bölüm olarak bilinir. Aslında bu konunun açıklanması 10'ncu bölümün son iki ayetiyle başlıyor. 10:38'de deniyor ki, "doğru adamım imanla yaşayacaktır." Sonraki ayette yazar gerçek Hristiyanların, "iman edip canlarının kurtuluşuna kavuşanlar" olduğunu söylüyor (39'ncu ayet). Peki nedir bu aracılığıyla kurtulduğumuz ve yaşadığımız iman? Yine İbraniler 11:3'e göre imanın ilk amacı şudur: "Evrenin Tanrı'nın buyruğuyla yaratıldığını, böylece görülenlerin görünmeyenlerden oluştuğunu iman sayesinde anlıyoruz."

Bu arada, bu bölüm Tanrısal Evrim'i (Tanrı'nın evrimi yönettiğini kabul eden öğretiyi) dışlıyor. Yaratıcı Tanrı, yavaş yavaş işleyen evrimsel süreçle ortaya çıktığı iddia edilen nesneleri yaratmak için önceden var olan nesneleri kullanmadı. Dünyaları yaratmak için 'ol' dedi ve oldu.

> "Gökler RAB'bin sözüyle, gök cisimleri ağzından çıkan solukla ('Ruh'la) yaratıldı... Çünkü O söyleyince, her şey var oldu; O buyurunca, her şey belirdi" (Mezmur 33:6,9).

Kimsenin yüreğini yargılamamalıyız; ama samimi Hristiyan evrimciler kendilerine en azından şunu sormalılar: "İsa Mesih'in her şeyi güçlü sözüyle yoktan var eden somut gücünü inkâr ediyorsak O'na nasıl diri ve kurtaran bir inancımız olabilir?"

Her şeyin özel bir şekilde gücü her şeye yeten ve her şeyi bilen Yaratıcı tarafından yaratılmış olmasıyla ilgili öğretiş, Mesih'le ilgili gerçek öğretişin, gerçek Müjde'nin ve kurtaran gerçek imanın temelidir. İsa Mesih'in kurtarış eylemi, gelecekteki ilahi yargı ve sonunda her şeyin Tanrı'yla uzlaşacağına ilişkin öğreti, bu temel üzerinde yükselmelidir. Sağlam yapı ancak sağlam temel üzerine kurulabilir. İyi meyve üreten ağaç, sağlam köklerden beslenip büyümelidir.

O halde gerçek müjdecilik de yaratılışı açıklamakla başlamalıdır. İncil'in Yuhanna kitabı bu bakımdan en iyi yol gösterici sayılır. Yuhanna, bu büyük kitabının sonunda tanıklığının en belirgin amacının insanları Mesih'e kazanmak olduğunu ifade ediyor:

> "...yazılanlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edesiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır" (Yuhanna 20:31).

Bunun yanı sıra kitabının başındaki şu eşsiz sözlere dikkat edin:

> "Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı... O, dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama dünya O'nu tanımadı... Söz, insan olup aramızda yaşadı. O'nun yüceliğini -Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini- gördük" (Yuhanna 1:1-3,10,14).

Bu noktada doğal olarak akla gelen soru şudur: "Mademki gerçek müjdecilik yaratılış öğretisiyle başlıyor, Mesih'le ilgili kurtuluş mesajından önce canlıların kökenine ilişkin Kutsal Kitap görüşlerini mi açıklamalıyız?" Yanıt, "Hayır, bunu ancak koşullar gerektirdiği zaman yapmalıyız" şeklindedir. Müjde'yi yayan İsa'nın elçilerinin stratejisi eğitici, yol göstericidir. Müjde'yi sinagoglarda Yahudi soydaşlarına vaaz ettiklerinde yaratılış öyküsüyle başlamak zorunda kalmadılar; çünkü Yahudiler Kutsal Kitap'ın Eski Antlaşma kısmını biliyor ve ona inanıyorlardı. Tanrı'yı Yaratan olarak kabul ediyor, yaratılış gerçeğine inanıyorlardı. Elçilerin vaizleri bu ilk adımı atlayıp sonraki konuları irdelediler:

> "Pavlus, her zamanki gibi Yahudilere giderek art arda üç Şabat günü onlarla Kutsal Yazılar üzerinde tartıştı. Mesih'in acı çekip ölümden dirilmesi gerektiğine dair açıklamalarda bulunuyor, kanıtlar gösteriyordu. 'Size duyurmakta olduğum bu İsa, Mesih'tir' diyordu" (Elçilerin İşleri 17:2,3).

Öte yandan, İsa'nın ilk öğrencileri kurtuluş müjdesini Yahudi olmayan uluslara, yani Kutsal Yazıları bilmeyen ve Tanrı'ya yaratıcı olarak inanmayanlara duyurmaya başlarken önce yaratılış kavramının temellerini attılar. Örneğin Pavlus Atina'daki dinleyenlerine "dünyayı ve içindekilerin tümünü yaratan, yerin ve göğün Rabbi olan Tanrı"yı tanıttı (Elçilerin İşleri 17:24). Bundan gerekli sonuçları çıkardıktan sonra İsa'nın dirilişiyle ilgili büyük tanıklığa geçti. Aynı şekilde Pavlus Listra'da kendisine ve yanındakilere kurban sunmak isteyen halka seslenerek, "Sizi bu boş şeylerden vazgeçmeye, yeri, göğü, denizi ve bunların içindekilerin hepsini yaratan, yaşayan Tanrı'ya dönmeye çağırıyoruz" dedi (Elçilerin İşleri 14:15).

Bugün başkalarını Mesih'e kazanmaya çalışırken de bu örnekleri izlemeliyiz. Kutsal Yazıları bilen, Tanrı'ya ve yaratılışa inanan kişilere Mesih'in kurtuluş müjdesini anlatmak

için Kutsal Yazıları ve oradaki diriliş gerçeğini kullanabiliriz. Tanrı'yı hiç tanımayanlara Müjde'yi vaaz ederken (bu ister diğer ülkelerde ister üniversite yerleşkelerinde olsun), onları öncelikle sorumlu oldukları bir yaratan olduğuna ikna etmeliyiz. Buradan yola çıkarak onlara İsa'yı, Kutsal Yazıları ve kurtuluş armağanını anlatabiliriz.

9. Yaratılışın Açık Mesajı

Ne yazık ki, bugünlerde birçok Hristiyan hem yaratılışa hem de evrime inanabileceklerini düşünüyorlar. Bunlar, hem yaratıcı Tanrı'ya hem de doğa tanrısı Baal'a inanabileceklerini söyleyen İlyas dönemindeki İsrailliler'e benziyorlar. İlyas onları Karmel Dağı'nda bir seçim yapmaya çağırmıştı:

> "Eğer RAB Tanrı'ysa onu izleyin; yok eğer Baal Tanrı'ysa onun ardınca gidin" (1. Krallar 18:21).

İsrailliler her ikisini de izleyemeyeceklerdi. Ya Yahve ya da Baal Tanrı'dır. Bunun gibi hem yaratılışa hem de evrime inandıklarını söyleyenlerin en azından tanıklıkları belirsizdir. Pavlus'un sorduğu soru tam da onlara uyuyor:

> "Çağrı borusu belirgin bir ses çıkarmazsa savaşa kim hazırlanır?" (1. Korintliler 14:8).

Şimdiye kadar gördüğümüz gibi, Kutsal Yazılar'daki yaratılış gerçeği, gerçek müjdeciliğin, Müjde'yi tüm uluslara yayma hareketinin, İsa'nın kimliğini ve dünyaya geliş nedenini anlamanın temelidir. Müjde'nin odağındaki bildiri, İsa'nın günahlarımız için öldüğüdür. Bu bildiri, yaratılış gerçeğine dayanmaktadır. Evrim teorisine göre ölüm, insan soyu sahneye çıkmadan milyarlarca yıl önce vardı. Buna karşılık Kutsal Kitap diyor ki (örneğin Romalılar 5:12; 1. Korintliler 15:21, 22) ölüm ve elem, insanın günahı sonucu yaratılışa girdi. Eğer evrim teorisi doğruysa Kutsal Kitap yanlıştır. Dahası, eğer ölüm milyarlarca yıldan beri dünyada varsa, İsa'nın günahları bağışlatmak için bütün yaptıkları boş ve anlamsızdır.

Evrim teorisi Kutsal Kitap'a aykırı olmakla kalmamakta, bilimsel açıdan da tümüyle yanlıştır; adalet ve eşitlik ilkesine zarar vermektedir; hem bireysel hem de toplumsal düzeyde ... Peki, İsa'ya iman ettiğini, O'nun sözlerine inandığını söyleyen bunca Hristiyan, neden hala evrim sistemiyle ve onun zararlı meyveleriyle uzlaşabilmektedir?

Bu şekilde davranmakla belki de bilim çevrelerinde inanılırlıklarını arttıracaklarını sanıyorlar. Ne yazık ki, bu doğru değil. Önde gelen evrimciler her ikisine birden inanmanın ne budalaca bir hareket olduğunun farkındadır. Örneğin Cornell Üniversitesi'nden William Provine diyor ki:

> "Elbette ki, hem çağdaş evrimsel biyolojiye hem de bilinçli bir güce, hatta Kutsal Kitap'ın Tanrısı'na bile inanmak mümkündür. Tüm evreni Tanrı'nın var ettiğini ya da doğal yasalar aracılığıyla evreni etkilediğini farz edebiliriz ... (Böyle bir Tanrı'nın) insansal ahlak değerleriyle hiçbir ilişkisi yoktur; böyle bir Tanrı duaları yanıtlamaz, sonsuz hayat vermez, gerçekte görülebilecek, ölçülebilecek hiçbir şey yapmaz. Başka bir deyişle, eğer din ateizmden ayırt edilemiyorsa, o zaman din çağdaş biyolojiyle uyum içindedir."[19]

Nobel Ödülü'nü kazanmış olan ateist Fransız biyoloğu Jacques Monod da şunu söylüyor:

"Yaşam mücadelesi ve en zayıfların yok olması korkunç bir süreçtir... Kimi Hristiyanlar'ın evrimi başlatmak için Tanrı'nın böyle bir sureci öngördüğü düşüncesini savunmaları beni şaşırtıyor."[20]

Hristiyanlar, evrimcilerin bilimsel açıdan yanlış ve Kutsal Kitap'a aykırı olan türlerin kökeni teorisini yumuşatıp kendi görüşlerine uydurmakla, onların çevresinde saygınlık kazanamazlar. Evrim teorisi aslında, "Yalan yere bilgi denen" (1. Timoteos 6:20) ve insanı yanıltan bir teoridir.[21]

Bunun yerine Hristiyanlar Rab İsa Mesih'e güvenmeli, yaşamlarını ve canlarını tamamen, eksiksizce O'na teslim etmelidirler. Büyük Yaratıcımız, bizi seven Kurtarıcımız, kralların Kralı, rablerin Rab'bi O'dur. O gelene kadar, O'nun lütfuyla Sözü'nü araştırmalı, Sözü'ne inanıp itaatle ve ödünsüz bir şekilde yaymalıyız.

Son Notlar

---

[1] Halton C. Arp, Geoffrey Burbidge, Fred Hoyle, Jayant V. Narlikar, ve N. Chandra Wickramasinghe, "The Extra-Galatic Universe: an Alternative View," *Nature*, vol. 346, August 30, 1990, sf. 810.

[2] Robert Oldershaw, "What's Wrong with the New Physics?" *New Scientist*, vol. 128, December 22, 29, 1990, sf. 59.

[3] Bernard Carr, "Where is Population III?" *Nature*, vol. 326, April 30, 1987, sf. 829-830.

[4] Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions than Answers," *Interdisciplinary Science Reviews*, vol. 13, no. 4, 1988, sf. 348.

[5] John Horgan, "In the Beginning" *Scientific American,* vol. 264, February 1991, sf. 125.

[6] Aynı yerde.

[7] Colin Patterson, "Cladistics," BBC'de yayınlanan röportaj, March 4, 1982.

[8] Kevin Padian, "The Whole Real Guts of Evolution," *Paleobiology*, vol. 15, Winter 1989, sf. 77.

[9] James W. Valentine ve Douglas H. Ervin, "Interpreting Great Development Experiments: The Fossil Record," Sempozyum makalesi, *Development as an Evolutionary Process*, Alan R. Lias, Inc., 1987. sf. 96.

[10] Thomas J. Kemp, "A Fresh Look at the Fossil Record," *New Scientist*, vol. 108, December 5, 1985, sf. 67.

[11] Bkz. Charles E. Oxnard, "Human Fossils: New Views of Old Bones," *American Biology Teacher*, vol. 41, May 5, 1979, sf. 264.

[12] W. Herbert, "Hominids Rear Up, Become Porpoiseful," *Science News*, vol. 123, April 16, 1983, sf. 246.

[13] Evrim teorisinin yayılmacı ve uzun vadeli ölümcül etkilerinin kapsamlı bir incelemesi için kitabıma bakınız: *The Long War Against God*, Baker Book House, Inc., 1989.

[14] Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2. basım, A. L. Burt Co., 1874, sf. 178.

[15] Bkz. Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism*, American Elsevier Co., 1971, özellikle sf. 168.

[16] John Money, *Homosexuality / Heterosexuality: Concepts of Sexual Orientation* adlı eserin 5. bölümü olan "Agenda and Credenda of the Kinsey Scale," Oxford University Press, 1990, sf. 45.

[17] Elie A. Schneour, "Life Doesn't Begin, It Continues: Abortion Foes Err in Setting Conception as the Starting Point," *Los Angeles Times,* January 29, 1989, V. Kısım.

[18] Bertel Falk, "For Six Days Shalt Thou Labor," *New Scientist*, vol. 125, March 31, 1990, sf. 68-69.

[19] William B. Provine, *Academe*'deki bir kitap eleştirisinde, Ocak-Şubat 1987, sf. 50-52. Provine Cornell'de Biyoloji Tarihi profesörüdür.

[20] Jacques Monod, "The Secret of Life." Ölümünden kısa bir süre önce Monod'un, Laurie John'la Avustralya Yayın Kurumu'nda yaptığı röportajdan, 10 Haziran 1976.

[21] *Bilimsel Yaratılışçılık* (*Scientific Creationism*, 1985) gibi kitaplarımın bazıları, yaratılış-evrim sorusunun bilimsel yönlerini kapsamlı bir şekilde ele alır.
[Bkz: www.yaratilis.org (Türkçe), www.icr.org (İngilizce)].